

niftnid agga olnud kurwa näoga nähha selle jäufs  
ennam ühtegi wöörast ep olle illejänud, sedda ommale  
olletsid wöinud, fojo wia.

„Ja se ei ole mitte üks tühhi ennemustne jut,”  
üütles wannaissa; „wäid töoste nenda sündinud.  
Siin ta seisab must walge peal. Ja et meie päiwil  
üks ja armostus ni wähheks läinud, ollen minna  
sedda luggo holega niclees piddanud ja need sirjad  
ja tunnistused torjanud ja hoidnud et nad meile  
eestmärgiks ja öppetusselts olletsid.

Saltsburgi rahwas ollid siis laulo ja palwega  
linna todud ja nendajamma lätsid nemimad sa meilt  
jälle eddas. Teisel päeval mis üks neljapäew olli  
31. Julil kello pool 5 sai jälle Ponivatsiuse suurt  
fella lõdud, ja kello 5 teist forda siis tullid keik  
wöörad ja linna rahwas firriko, palwele, ja lauldi:  
„Sind Issand tännan minna.” Siis loeti Taweti  
laul 121, ja selletati örraminniate sohta, selle  
järrel tulli önnistamine ja lauldi: „Oh Jummal  
tulle armoga,” ja löppetuselt: „Oh meile, Issand  
Jesuš” j. t. f.

Minniaid on sa nende eddasissamiseks muido veel  
iggapiddi aidatud. Linnast wälja minnes laulsid nad:

Üks alw teefääia ollen ma Üks waene ärrapölgitud,  
Oh Jummal, issa maalt sain ma So sanna pärast  
actud.

Ma tean et sa mo Jesus ta Siin osled fanna-  
tanud; So järtefääia ollen ma Te moga mis sa  
arwad.

On wööras tee mis sadad mind, — Ma pevl  
mul foddo posse! Sepärrast Issand passun sind  
Muł warjopaigaks olle. n. t. f.

Sonderhausnas leidsid nad selle järrel ömaea,  
ja scalt lätsid linnast linna tunni Magdeburgi, lust  
neid sennq, neile moistetud assutamise sohta widi,

Rakas kirja on praegu veel olemas, sellest selgeste  
woib nähha, kui mitto rasket häddha ja waewa  
sedda waest rahvast sundis ommalt maalt örra-  
minnema. Neile kes uðso pärast pölgitud ollid,  
ei petud leddagid töötust eggia seadust. Nahho-  
seaduses olli fiinitatud, et kes uðso pärast simbo-  
titud, ommalt maalt tahhab ärraminna, sellele  
peab üks aasta aega antama omma asjo toime-  
tada, ja sel pärрис sohta ehk moisa on, 5 aastat.  
Siin on üks pas, mis ühhe ausa Herrale, mäe-  
pealiko von Erenbergile on antud. „Tammale  
antafje lubba 363 mehhega, omma allamatest feige  
nende naeste, laste ja warraga ärraminna, agga  
nenda et nemimad wie pärwaga puhtaste ülle raja  
piddid ollema. Sedda pärast sedda aega veel  
Saltsburgi Piiskoppi-maal piddi nähtama, se piddi  
elso ja warraga maksma.”

Piiskop Wirmian olli feige wassum meie ussolisi  
waewama ja neid ruttolise wäljacajamise läbbi pal-  
jaks, waeseks ferjajaks teggema.

Meie näme, et Saltsburgi rahval foddo hirm-  
said waenlaži olli, kes nende hukkatusit noudsid, agga  
nemimad ei fartnud mitte neid kes tul ihho woiwad